

Molts esforços es van haver d'invertir també contra la presència d'un tren que transportava 250 tones de butà, el qual sempre s'aturava a l'estació de França més hores de les permeses, quan tan sols podia realitzar un ràpid canvi de màquina per transportar les cisternes als dipòsits. «Vàrem haver de lluitar contra Renfe, i en aquest país lluitar contra Renfe és haver begut oli. Malgrat tot, hem aconseguit que el tren s'estacioni només el temps just per fer canvi de màquina».

La satisfacció per una gestió

És evident que Amadeu Castellano està satisfet de la feina que s'ha portat a terme fins ara. En aquest sentit, la sentència favorable a l'associació en el cas de la benzineria n'és l'exemple més clar. Però també s'han aconseguit moltes altres coses. «Potser d'allò que estem més orgullosos és de la plaça de Sant Miquel, urbanitzada amb el nostre esforç i el de tots els veïns, ajudats també per l'Ajuntament». La celebració de les festes del barri (de Primavera, de Sant de Barri) són també motiu de satisfacció per a tots els veïns. «D'un primer pressupost de 150 mil pessetes hem passat el darrer any a un altre de 2.200.000 pessetes. Això demostra que tenen èxit i

Els mateixos veïns van urbanitzar-se la plaça

No a la benzineria

Cronologia d'un procés victoriós

3 de setembre de 1976: Mariano Ganduxer Relats demana permisos per instal·lar una estació de servei en l'encreuament dels carrers Foment i Francesc Macià.

Gener de 1977: L'Associació de Veïns presenta un recurs contra la instal·lació, al qual s'adjunten 103 firmes.

26 de febrer de 1977: L'Ajuntament concedeix la llicència per a instal·lar la benzineria. En aquell moment Mariano Ganduxer podia haver començat les obres, doncs disposava de tots els permisos legals. L'associació inicià una campanya popular contra la instal·lació: penjada de llençols, cartells, etc.

14 d'abril de 1977: Carta dirigida al rei Joan Carles I. Resposta del rei interessant-se per l'afer i comunicant que passava a mans dels serveis competents.

Juny de 1977: en el ple de l'Ajuntament, el conseller Rochina, en l'apartat de precs i preguntes, va exposar la inquietud que hi havia al barri per la futura ubicació de la benzineria.

30 de juliol de 1977: A petició de Rochina, l'Ajuntament de Granollers suspèn el permís d'obres concedit, per l'oposició dels veïns. S'acordà formar una comissió mixta Ganduxer-veïns, la qual no va reeixir.

El mateix mes de juny de 1977, l'Associació deixa el cas a mans de l'advocat Josep M. Font que presenta recurs contenciós-administratiu contra l'estació de servei, al qual s'adjunten 480 firmes de veïns.

Després d'exposar cada una de les parts en litigi les seves alegacions i una vegada recollida la documentació d'obres públiques, Campsa i Ajuntament de Granollers, es va arribar a la sentència, favorable als interessos de l'associació, com sigui que confirma la nul·litat de l'expedient d'instal·lació.

La sentència es basa sobretot en dos fets. El primer: en una ordre ministerial sobre emplaçament d'estacions de servei que prohibeix la seva ubicació a menys de 150 metres del punt d'intersecció de dues carreteres. I aquest és precisament el cas del barri de Sant Miquel, ja que en el lloc d'instal·lació conflueixen la nacional 152 i la comarcal Granollers-el Masnou. La part contrària va alegar que la confluència es produïa en el casc urbà i que per tant eren vies urbanes administrades per l'Ajuntament. De totes maneres el Tribunal va desestimar aquesta última versió. Tanmateix la intensitat de circulació de vehicles en l'esmentat punt era superior a allò que permet la llei de cara a la ubicació de l'estació de servei.

L'altre fet en què es recolza la sentència és una normativa dictada pel mateix Ajuntament. El punt d'instal·lació estava en una zona qualificada d'eixample per l'Ajuntament, i en aquestes zones tan sols hi són permeses dos tipus d'indústries: l'artesanal (que no produeix molèsties als residents) i la compatible amb l'habitatge (petits tallers i indústries que produeixen molèsties tolerables). Els olors, les vibracions, les pols, els gasos i els sorolls de l'estació de servei eren òbviament incompatibles amb aquesta normativa dictada pel mateix Ajuntament.

I, d'altra banda, els cavalls de potència dels sortidors de la benzina (18) eren superiors als permesos per la mateixa normativa (10).

Contra aquesta sentència, l'advocat de l'Estat i Mariano Ganduxer van formular recurs d'apel·lació al Tribunal Suprem. En definitiva el recurs de Madrid ha tornat a mantenir la mateixa sentència tal com s'havia dictat a Barcelona. La sentència del Suprem porta data de 3 de març de 1982. Per tant, no hi haurà benzineria al barri de Sant Miquel.